

BEATRICE SERES

GALAXIA DIN
SPATELE LUNII

II

Lumina și întunericul nu au alternat niciodată pe Atera. Steaua gazdă își ține întâia planetă într-o prinsoare gravitațională strânsă, aproape posesivă, fără să-i îngăduie o rotație proprie. Relația dintre cele două corpuri creează o divizare extremă aruncând noaptea într-o emisferă rece și ziua perpetuă în alta, lăsând viața să se desfășoare abia într-o zonă de crepuscul restrânsă și instabilă.

Pe Nia o considerăm demult una de-a noastră, dar este atât de diferită de mine, de toți ceilalți, încât e nevoie de stăruință pentru a observa asemănările dintre noi. Nu sunt absente cu desăvârșire, dar cei mai mulți nu au răbdarea, nici interesul, să le vadă: pielea mult mai deschisă, părul închis față de cel gri al nostru, o culoare și formă neobișnuită a ochilor. Spun neobișnuită pentru că centrul ochilor Niei arată ca niște sfere mici, înconjurate de margini albe pe care nu le are nimeni, în afară de ea. Probabil un defect din naștere. Mă întreb în ce moment ceilalți au încetat să se holbeze și au început să se obișnuiască. Ceea ce nu înțelegem, tindem să respingem. Poate în sinea lor asta încă se întâmplă, dar nu vor să-și mai arate răutatea. Asta, sau poate a trecut deja prea mult timp.

S-a vorbit numai despre ea la început, cred că oricine a auzit despre Ania Moln. La vremea aceea,

Eira a fost criticată de unii aterrieni, apreciată de alții pentru gestul ei de a o crește, în special pentru că avea deja un descendent, pe Ory. S-au spus atrocități despre Nia, că a fost lăsată să moară din cauza aspectului ei fizic, iar la cercul de studii nu ducea lipsă de porecle groaznice din partea celor malițioși. I se spunea: *fata străină, cea neaterriană, ființa de pe altă planetă.*

Când a găsit-o Eira lângă oceanul cald eram de-o seamă cu ea, încă nici nu mergeam, dar am crescut și am evoluat diferit. Este fără îndoială înceată în mișcări, dar de-a dreptul adorabilă pentru că încearcă să țină pasul.

Deasupra oceanului cald se strânge ceața într-un nor de vortex, adâncindu-se în apa cenușie cu sclipiri vagi de viridian. Se pierde curând limita dintre cele două, ca și cum lumi opuse s-ar contopi, printr-o ciocnire fără tumult. Se sparge pe rând un șir de valuri în uriașa stâncă albă din mijlocul oceanului, unde ne-am întâlnit.

- De ce am venit până aici? o întreb cu o mână în șold.

- Tu și cu mine n-am vorbit deschis, dar știi și ai auzit tot ce se spune.

Mă pune într-o situație incomodă. Sigur că știu. Am mers la cercul de studii împreună, am locuit o vreme împreună, cred că știu tot, dar nu pentru că mi-ar fi spus. De fapt, dacă stau să mă gândesc, am aflat frânturi din povestea ei doar din gurile răutăcioase ale celorlalți și le-am pus cap la cap până am ajuns de una singură la o concluzie. Faptul că mă întrebă asta acum, după atâta vreme, mă lasă

cu impresia că o parte din ea preferă în continuare să creadă că povestea ei și ea însăși nu sunt subiecte atât de discutate. Dar acesta era numai adevărul ei. Mă vede ușor încurcată și continuă.

- Cu toate astea, știi doar ce spune ea tuturor că s-a întâmplat, continuă așezându-se. Nimeni nu a fost acolo când m-a găsit. Doar eu și Eira.

- Nu înțeleg.

- Am o amintire de atunci. Prima mea amintire de când mă știu. Ea spune ca m-a găsit aici, lângă oceanul cald, dar eu mi-aduc aminte că nu era lumină deloc.

- Cum adică? o întreb, așezându-mă lângă ea pe stânca udă.

- Nu se vedea lumina nici cât se vede prin pleoape când îți închizi ochii. Nu se vedea nimic în jur și simțeam o senzație ciudată, cum simți când trece un curent puternic de aer rece peste tine. O senzație constantă și neplăcută. Îmi zvâcnea corpul, așa îmi amintesc.

- Nu ai cum să știi ce s-a întâmplat atunci, probabil e o amintire falsă.

Se ridică enervată și începe să facă ture de sus în jos. Nu este ceva obișnuit să o văd devenind serioasă, cunoscându-i bine firea veselă, adesea puerilă. În astfel de momente rare, ea parcă s-ar maturiza instantaneu, expunând trăiri și idei nemaiauzite.

- Visez asta frecvent. Dar nu e doar un vis, e o amintire, știu sigur. Senzațiile pe care mi le amintesc intră în definiția cuvintelor studiate, dar neexperimentate cu adevărat. Frig și beznă, în visul meu le-am simțit cu adevărat. Am simțit

așa-zisul frig în tot corpul și am văzut diferența dintre întunericul pe care îl cunoaștem și bezna despre care am auzit numai. Acum îți dai seama unde vreau să ajung?

- Nu prea, răspund eu franc.

- Eira nu m-a găsit lângă oceanul cald, ci în emisfera opusă a planetei, lângă oceanul înghețat. Partea Întunecată, cum o numesc ei, unde nu pătrunde lumina deloc. Pentru că în amintirea mea, Steaua Roșie nu era pe cer, nu era nicăieri, ca și cum s-ar fi stins în mod misterios. Asemenea lucruri trebuie mai întâi să le experimentezi ca să îți le poți imagina, nu crezi?

- Știi exact ce înseamnă să fii într-o încăpere întunecoasă, dar nu îmi pot imagina să nu văd Steaua Roșie pe cer, cu atât mai puțin să fie totul în beznă. Cât despre senzația de frig, o asociez la fel ca tine, cu un vânt rece și puternic, dar nu îmi dau seama cum s-ar simți în mod constant. Mă opresc o clipă pe gânduri, apoi îmi scutur capul și dau din umeri. Mă împinge ușor, în glumă.

A trebuit să-i reamintesc încă o dată câteva lucruri pe care le știe toată lumea. Anume că nimeni nu merge în Emisfera Opusă, e interzis să ieșim din zona noastră de mijloc, nu putem să depășim granițele spre Partea Aridă, cu atât mai puțin spre Partea Înghețată. Zona noastră e singura în care se poate supraviețui pentru că doar aici există un ocean lichid. Celelalte fie s-au evaporat din cauza razelor prea puternice ale Stelei, respectiv au înghețat din cauza lipsei lor.

Este prinsă în gândurile ei, nu mă ascultă pentru

că evident a mai auzit povestea Atereii de mii de ori, doar că îi place să filozofeze, să exagereze. Își mușcă buzele agitată și începe iar.

- Tu nu te întrebi cum e în cealaltă parte? întreabă ea, cuprinzându-și genunchii în brațe. Aici e numai lumină de când mă știu. Steaua Roșie nu s-a mișcat niciodată din loc, emană aceeași lumină la nesfârșit.

- Uite punctul meu de vedere. Te lași influențată de Ory. Gândește-te și tu, e astronaut. Studiază lucrurile astea de când se știe, e pasionat. Știm amândouă că nu deschidea alt subiect când eram mici. Acum nici atât. Ai auzit variante și povești despre Emisfera Opusă, ciudățeniile despre spațiu-timp și sunt lucruri care ne rămân în subconștient, înregistrezi informații pe care mintea le amestecă și creează altele noi.

- Pasionat nu e cuvântul. E obsesia lui, trăiește pentru asta. Abia dacă îl mai văd pe Ory în ultima vreme, nu mai dă pe acasă de când a intrat în programul ăla stupid de instruire. În curând va avea o nouă misiune în spațiu, un test de verificare cu un echipaj a navei A-3. Va trebui să piloteze în jurul orbitei Atereii cu o navă ce poate exploda în orice moment, iar eu o să înnebunesc de grijă. O să spui, vezi? Și o să îți răspund nu. Nu are nici o legătură obsesia lui Ory cu ceea ce experimentez eu. Și tu știi bine asta. Tu vrei să cauți explicații pentru ce mi se întâmplă, ca să nu mă simt altfel decât ceilalți, dar nu are sens. Uneori cred că tot ce reprezintă nu are sens, nu este logic. Și nu este doar felul cum arăt. Dar și felul cum gândesc. Ceea ce

visez. De unde vin, de fapt, toate astea? Thea, îmi sunt împrăștiate gândurile ici și colo. Pot fi și o companie bună. Problema este că nu se mai opresc o bucată de vreme, odată ce încep. Pe lângă asta, obișnuiesc să-mi întindă capcane, și până să-mi dau seama, mă torturează de-a binelea. Teoretic gândești mai puțin, ai mai puține probleme. Gândul creează emoții, dar câteodată emoția pare să vină din senin, în cazul meu. Îmi este dor de ceva și nu știu ce e. Se oprește brusc ca să verifice dacă încă ascult, știindu-mă neatentă de fel. Dar când vorbește despre astfel de lucruri, fiecare cuvânt al ei e captivant. Mă analizează succint și, fără să mă întreb nimic, continuă.

- Mi se pare că există un loc de care aparțin și vreau doar să mă întorc acolo. Acest sentiment de a fi pierdut ceva, îl am de foarte mult timp. De când mă știu. Îmi îngreunează corpul. Mi-am pus întrebări, chiar și când eram mică, multe întrebări, pentru că mă plimbam, făceam lucruri obișnuite și deodată nu mai înțelegeam ce sunt, ce reprezintă, și mă speriam de mine și pe mine însămi. Propriul corp îmi părea străin, mă simțeam ca o simplă pereche de ochi blocată înăuntrul unei forme ridicole. Apoi am aflat că senzația asta și multe altele au fiecare câte o denumire. Dar denumirile nu pot explica întotdeauna totul, așa-i?

Nu o place pe Eira prea mult. Știe ca datorită ei trăiește, dar nu o place. Nu știu ce motive are, dacă are și cât de întemeiate sunt, însă e evident distanță față de ea. Lucru nedrept pentru că Eira o adoră, cu atât mai mult din pricina nedreptății pe care a